

Но да продължиме своятъ разказъ. И тава, дръвните народи сѣ имале твърде мѣтнѣ понятия за дѣханието и за ержвообѣрщанието. Даже и въ XVII. вѣкъ за тия нѣща не сѣ знаѣле по-вѣрно отъ египтяните и отъ старите грѣци. Тие знаѣле само, че човѣкъ умира, ако го затворатъ въ тѣсна пещера на дълго време; но обясняле това явление твърде дѣтински. Тие говорили, че когато въздухътъ влазя въ вътрешностите на човѣкътъ, то са нагрѣва и става неспособенъ да дѣйствува на тѣлото или да чисти кръвта. Само студениятъ въздухъ, говорили тие, може да расхлади кръвта и да поддѣржи човѣческиятъ животъ. Такива сѣ биле мнѣнията на учените до Лавуазе. Когато Лавуазе открилъ химическия сѣставъ на въздухътъ, то обѣрналъ своето внимание и на дѣханието (*respiratio*). Множество опити му доказале, че дорде въ въздухътъ са намира онова вѣщество, което поддѣржа горѣнието, т. е. кислородъ, то и дѣханието е вѣзможно; но щомъ кислородътъ изчезне, то и дѣханието става невѣзможно; сѣ една дума, Лавуазе открилъ, че животните не могатъ да живѣятъ безъ кислородъ.

Лавуазе говорилъ, че кислородътъ обновява кръвта и чисти непотрѣбните нѣща, които сѣ са сѣединили съ нея, когато е тя преминувала презъ тѣлото. Сичката развалена кръвъ, говорилъ Лавуазе, дохожда въ бѣлиятъ дробъ и чисти са отъ въздухътъ. Тоя ученъ мѣжъ мислилъ още, че кръвта става черна или развалена отъ вѣглеродътъ, който са сѣединява съ нея, когато тя преминува презъ тѣлото. Въ бѣлиятъ дробъ вѣглеродътъ са сѣединява съ кислородътъ и образува вѣгленна кислота, която тутакси излиза